

Bezm-i Elest'te yaşadıklarımız

Ordu'dan okuyucumuz: "Kâlû Belâ nedir? Neden hatırlamıyoruz?"

Kâlû Belâ, bir Kur'ân ifadesidir. İnsanların, ebediyet âleminde birer zerre halinde yaratılarak İlâhî programa girdiği ilk zamanda gerçekleşen bir olaya ışık tutar.¹

Söz konusu olay, Cenâb-ı Hakk'ın huzurunda insanların ilk duruşları, Allah'ın sorgusuna ilk muhatap oluşları, ilk imtihanları ve Rabb-i Rahîm'e verdikleri ilk ve tek sözleri ile ilgilidir.

O gün orada ihtilâf yoktur, inkâr yoktur, şüphe yoktur, tereddüt yoktur. Orada eksiksiz bir teslimiyet vardır, gerçek bir kulluğun farkında oluş vardır, Allah'ın sözünü tasdik vardır.

Şöyle ki:

Ebed tarafında, zerreler âleminde iken Rabb-i Rahimimiz:

"Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye sordu.

Bütün ruhlar ittifakla, huzur içinde ve kesin bir tasdik ve iman ile:

"Elbette yâ Rab! Sen Bizim Rabbimizsin. Biz buna şahidiz." dediler.

Kur'ân bu ahitleşmeyi haber verdikten sonra, bunun hikmetini şöyle izah ediyor:

"Onlara böylece şahitlik ettirdik ki, kıyamet gününde, 'Biz Rabbimiz olan Allah'ın varlık ve birliğinden ve O'nun hükümlerinden habersizdik' demeyin. Yahut 'Atalarımız bizden önce Allah'a ortak koşmuşlardı. Biz de onların arkalarından gelen nesilleriz. Atalarımızın batıl işleri yüzünden bizi helâk eder misin?' de demeyin."²

Bu olayı niçin hatırlamadığımıza gelince:

1- Hatırlamayışımız, her şeyden önce, bizim hafıza ve hatırlama melekemizin zayıflığından başka bir sebebe dayanmaz. Biz nasıl geçmiş hayatımızın ayrıntısını untabiliyor isek, nasıl "1" yaşındaki hastalığımızı veya annemizin sütüne şiddetli ihtiyaç duyduğumuz anları hatırlamıyor isek, nasıl anne rahminde kaldığımız dokuz aylık süreden hiçbir kesit hatırlamıyor isek; zerreler âleminde yaratılışımızdan hiçbir şey hatırlamıyor oluşumuz da bizim hafıza ve hatırlama gücümüzün zayıflığındandır.

2- Ruhumuzu başlangıçta bir zerre, dünyaya gelişimizde ise tomurcuk hâlinde bir çiçek farz ettiğimizde; imanla yaşadığımız her günde bu tomurcuğun iman toprağı ve İslâmiyet suyu ile inkişafa geçtiğini ve imanda ihlâs ve amelde istikametle bu inkişaf sürdürüyor olduğunu söylemek mümkündür. Bu inkişaf sürmelidir. İnkişaf olgunlaştığında nasıl ki çiçekler tekrar tohuma yöneliyorlarsa; inkişaf kazanmış

ruhun da çekirdek halinde verdiği söz ve ahdi hatırlaması elbette mümkündür. Nitekim âyetin beyanına göre, bir hakikat âlemi olan âhirette bu ahdi hatırlamak zaten mümkün olacaktır. Üstad Saîd Nursî Hazretlerinin ifade ettiği gibi, madem ki, iman hayata hayat olsa, o vakit hem geçmiş, hem gelecek zamanlar, îmânın nûruyla ışklanır ve vücud bulur. Şimdiki zaman gibi, geçmiş ve gelecek zamanlar da insanın ruh ve kalbine iman noktasında ulvî zevkler ve yüksek vücut nurları kazandırır.³ Öyleyse, îmânî bir inkişaf ve yükseliş kaydettiğimizde, yani ruhumuz kendisi için hedeflenen kemal ve olgunluk seviyesine ulaştığında bu ahdi hatırlamamız zor olmayacaktır.

3- Dünya itibariyle unuttuğumuz bu vaad ve ahdimizi, âhirette hatırlamamız mümkün ve vaki olacak; bu hatırlama “iman ve ibadet ile, hayatımıza hayat olmadığı” takdirde kendimizle ne kadar çeliştiğimizi apaçık ortaya koyacaktır.

4- Dünyada ruhumuzun ve vicdanımızın iyilikten, hayır ve hasenattan, güzel ahlâktan, olgunluktan hoşlanması ve huzur bulması; inkârdan, günahlardan, haramlardan, kusurlardan ve kabahatlerden ise sıkılması ve huzursuz olması, ezeldeki elest bezmine, yani Rabb-i Rahîm’e verilen bu ahde olan sadakatin içimizdeki bir göstergesi ve şâhididir. Bu yüksek olayın vicdanî hatırdan uzak tutulmaması halidir. Çünkü bu yüksek olay bizim öz varlığımızın ve fitratımızın hamuru mahiyetindedir.

5- Şimdilik bu hadiseyi hatırlamamak bizi sorumluluklardan uzaklaştırmaz, bizi sorumsuz kılmaz, bizi başına buyruk yapmaz. Çünkü o gün teslimiyetimiz var idiye, şimdi de irademiz var, aklımız var, şuurumuz var, vicdanımız var, korkumuz var, muhabbetimiz var. Üzerimizde sayısız nimetler var. O zamana nispetle çok önde ve gelişmiş bir ruh yapısına ve eksiksiz bir yaratılışa sahibiz. O zaman bir taslaktan ibaret idiysek, şimdi sağlam bir vücuda sahibiz.

DUÂ

Ey Rabb-i Rahimim! Şeytanımı müessir kılma! Nefsimi ıslâh et! Dünyamı iman-ı kâmil ile mamur kıl! Ruhumda bezm-i elest’e sadakat halk eyle! Amelime bezm-i ezeli üzere istikamet ver! Hayat-ı ebediyemi rızan ile, rahmetinle, lütfunla güldür! Âmin.

Dipnotlar:

1- Sözler, s. 105.

2- A'râf Sûresi, 7/172, 173.

3- Sözler, s. 133.